



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 33. Theodotus Byzantinus, Hæreticus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

autem Proculum iussisset adduci, causa hæc fuit, quia is aliquando Evodium ægrotantem oleo sanaverat, nempe unctione miraculosa; inventum Proculum in Cæsareo Palatio, quamdiu vixit, retinuit. Sciens nonnullos ex clarissimis, id est, Senatorii ordinis utriusque sexus fidem Christianam suscepisse, non solum non nocuit, sed etiam palam laudavit, populique furori Christianos ad necem deposcentis in faciem restitit.

§. XXXIII.

Theodotus Byzantinus Hæreticus.

VICTOR PAPA Theodotum Byzantinum Doctrinam Ecclesiæ corrumpentem communionem Fidelium privavit. Theodotus iste, quamvis artem coriarii profiteretur, in litteris tamen erat eruditissimus. In persecutione cum aliis a Magistratu urbis comprehensus, & de fide rogatus, confitentibus sociis, & Martyrium patientibus, ipse fidem negavit; deinde fratrum sibi crimen exprobrantium confusionem non ferens, relicta patria Romam aufugit; postquam aliquantum ibi fuisset commoratus, etiam, quis esset, divulgatum est, tum easdem reprehensiones rursus audire coactus est, & quæstiones, quomodo tantæ eruditionis vir factus esset desertor veritatis; his fatigatus, impia responsione se defendit, dicens: non Deum

Sæculum II.
A. C. 193.

Theod. hæ.
fab. l. 2. c. 5.
Epiph. hæ.
54. n. 1.

Sæculum II.
A. C. 193.

Deum negavi, sed hominem; & insistentibus, qualem hominem negasset, ait, JESUM Christum, qui nihil est supra hominem. Hæresis hæc, quæ Cerinthi, & Ebionis errores revocabat, multis post hæc scandalo fuit; Sectatores illius dicebantur græce Alogi, tanquam Verbum negantes. Aiebant omnes antiquos, & ipsos Apostolos suam Doctrinam recepisse, & docuisse, eamque usque ad Victoris tempora, qui decimus tertius a S. Petro Romanus Episcopus esset, fuisse conservatam, Zephirinum autem ejus Successorem veritatem prodidisse; hæc de istis hæreticis auctor quidam coævus dicit, & pergit:

Eus. V. hist.
c. 28.

Quæ isti dicunt, verosimile esse posset, nisi contra eos pugnarent, primo Divina Scripturæ, & deinde libri aliquorum Fidelium, Victoris temporibus antiquiorum, ad defendendam veritatem adversus Gentiles, & hæreticos illorum temporum conscripti; nempe libri Justini, Miltiadis, Tatiani, Clementis, & multorum aliorum, qui omnes JESUM Christum Deum esse fatentur; quis ignorat libros Irenæi, Melitonis, aliorumque JESUM Christum esse Deum, & hominem asserentium? quantus est numerus canticorum, & hymnorum in exordio a Fidelibus scriptorum, qui JESUM Christum Verbum Dei, & Deum celebrant; qua fronte ergo asserunt, ea, quæ ipsi com-
mini-

miniscuntur, in Ecclesia fuisse tradita, usque ad Victorem cum contraria Ecclesie mens adeo manifeste pateat? quomodo non erubescunt, tam putidam contra Victorem calumniam ruclare? optime scientes Victorem excommunicasse Coriarium Theodotum auctorem, & parentem hujus Apostatarum sectæ, Jesu Christi Divinitatem negantium, primumque Jesum Christum purum hominem dicere ausum. Hic intelligendum, Theodotum fuisse primum respectu Artemonis, aliorumque posteriorum. Si enim Victor ejusdem cum ipsis opinionis fuit, ut mentiuntur, quomodo Theodotum hujus hæresis inventorem damnavit? *Eus. V. c. 28. in fin.*

Sæculum II.
A. C. 193.

Idem Auctor in hæreticos Theodoti Sectatores in hunc modum invehitur: Summa temeritate Sacras Scripturas adulterarunt, & antiquam fidei Regulam abjecerunt. Jesum Christum ignorant, nec inquirunt, quid Divinæ Scripturæ de ipso dicant, sed quænam figura Syllogistica confirmandis suis erroribus aptior sit; si ipsis Scripturæ textum allegas, quærunt, an ex eo Syllogismus conjunctivus, vel disjunctivus formari queat. Omnem operam Geometriæ impendunt. Euclidem Aristotelem, Theophrastum, aliqui etiam Galienum maximi æstimant. Artem infidelium, & Sophismata impiorum in auxilium vocant, ad stabiliendas opiniones suas, & Scriptu-
Hist. Eccles. Tom. I. T t rarum

Sæculum II.
A. C. 193.

rarum simplicitatem corrumpendam, sub maligno correctionis prætextu. Tanti facinoris facillime convincuntur, si eorum exemplaria conferantur; Asclepiodoti exemplaria ab exemplariis Theodoti maxime discordant, danturque talia magno in numero, quia tam unius, quam alterius Discipuli juxta fictitias suas correctiones ea sæpissime descripserunt. Ab istis rursus differunt ea, quæ sunt Hermophili; illa autem, quæ Apollonii sunt, secum ipsis pugnant; nam primæ descriptiones nimium quantum ab ultimis differunt, suntque tam primæ, quam posteriores fæde corruptæ; quod vero hæc ipsorum temeritas partus sit ingenii barbari, & stupidi, ipsos auctores minime latere existimo, nisi penitus obtruerint; aut enim non credunt S. Scripturas a Spiritu S. esse dictatas, & tunc sunt infideles, aut se supra S. Spiritum sapere putant stultitia intolerabili. At negare probrum, & dedecus suum nequeunt, cum propria manu, qua exemplaria exararunt, prodantur. Non has Scripturas a Magistris, & Catholicis Doctoribus acceperunt, vel ostendant Scripturam originalem, unde desumpserint, si possunt. Aliis nimis gravis labor visus est SS. Libros alterare, pronius fuit & legem antiquam, & omnes Prophetas rejicere, tanquam libros Doctrinam perversam, & impiam continentes. Hæc antiquus ille auctor, cujus nomen nos lætet.

§.XXXIV.